

tede med at sige, at baade Nutiden og Fremtiden i høj Grad ville dadle os, dersom vi nu godkender denne Traktat. Jeg synes derfor, at det ærede Flertals Forslag om en Afstemning ikke rigtig harmonerer med den ærede Ordførers Foredrag og det ærede Flertals Bemærkninger i Betænkningen. Man fristes næsten til at tro, at Meningen er at udrette det samme ved dette Forslag om Afstemning som ved en ren Forkastelse, men saa synes jeg, at det er nok saa rigtigt og ligefremt at udtale: Vi sige nej til Traktaten og lade alt det andet fare. Den ærede Ordfører beklagede sig over de Bebrejdelser, der ere rettede mod Landstinget, fordi det har haft denne Sag saa længe til Behandling, og han forsvarede Landstinget ved en Henvisning til, at det havde været fornødent at faa en hel Del Oplysninger og anstille forskellige Overvejelser osv.; jeg skal ikke udtale nogen Bebrejdelse over for Landstinget, men dog sige, hvad der er berettiget i saa Henseende. Det er ikke rigtigt at lade saa lang Tid gaa hen, inden man træffer en Afgørelse i denne Sag. Traktaten blev underskrevet i Amerika den 24de Januar dette Aar og blev hurtigt vedtagen i det amerikanske Senat; den naaede ogsaa temmelig hurtig gennem det danske Folketing og har nu ligget paa Landstingets Bord fra den 14de Marts indtil den Dag i Dag, og jeg ser ikke rettere, end at der kan gaa adskillig Tid endnu, inden vi naa til Ende med den. Jeg vil nu blot have Lov til at sige, at det for alle Parters Vedkommende, baade for Amerikas Vedkommende, for vort Vedkommende og fremfor alt for Øernes Vedkommende gælder om, at Sagen afgøres saa hurtig som muligt. Den ærede Ordfører beklagede sig dernæst over, at denne efter hans Mening vigtige og store Sag var bleven berørt af Døgnpolitik. Jeg kan gøre den ærede Ordførers Beklagelse til min. Det ser virkelig ud til, at denne Sag er bleven berørt af Døgnpolitikken, idet de forskellige Indstillinger, der ligge her paa Tingets Bord, jo netop forme sig saa godt som udelukkende efter politiske Hensyn; men det er ikke mere end et Aar siden, at denne Sag var uberørt af Døgnpolitikken. Da havde vi Samfølelse og kunde se paa Sagen med det samme Blik, enten vi vare Højre eller Venstre. Den 24de Januar 1901, altsaa godt og vel et Aar tilbage i Tiden, vare 14 Medlemmer af Landstingets Finansudvalg — Højre, Venstre, moderate og Mænd, der repræsenterede de 8 — enige om Trak-

tatens Vedtagelse og om, at Øerne burde afstaas til Amerika. Nu ser det ud til, at Stillingen er en ganske anden, thi det ærede Medlem har Ret, naar han siger, at denne Sag er bleven stærkt berørt af Døgnpolitikken.

Den ærede Ordfører oplæste nogle Udtalelser af den højtærede Udenrigsminister i det andet Ting og beklagede, som han ogsaa har gjort tidligere, at den ærede Minister atter havde taget sine Følelser fangen, men ladet Forstanden raade, skønt det havde været ham let, som den ærede Ordfører sagde, at lade denne Sag løbe ud i Sandet. Det kunde Ministeren imidlertid slet ikke gøre, selv om hans Følelser vare nok saa meget imod Traktaten, og af mange Grunde. Jeg skal ikke komme ind paa den meget stærke Stemning, der i Øjeblikket er i Landet, særlig blandt Landbefolkningen, for, at denne Sag skal gaa i Orden. Den højtærede Minister kunde heller ikke gøre det af en anden Grund, nemlig den, at begge Tings Finansudvalg vare blevne spurgt om deres Mening om denne Sag, hvorefter Landstingets Finansudvalg med 14 Stemmer mod 1 havde udtalt Tilslutning til Traktaten. Naar Sagen forholdt sig saaledes, saa var det Ministerens Pligt at fortsætte Underhandlingerne; han kunde ikke lade Sagen løbe ud i Sandet, noget, der selvfølgelig heller ikke er faldet den højtærede Minister ind. Den ærede Ordfører tog dernæst fat paa det Mindretal, paa hvis Vegne jeg har Ordet, og talte om, hvordan vi havde skudt de finansielle Hensyn i Forgrunden, hvilket havde saaret hans Følelser. Vi havde talt rent ud af Posen, for os var det kun en Pengesag. Det faar nu være, som det være vil, at vore Udtalelser have saaret den ærede Ordførers Følelser. Jeg skal kun tillade mig at hævde, at baade fra Forstandens og Følelsens Side er det, vi nu gøre, rigtigt. Det er ikke blot finansielt set rigtigt baade for os og Øerne, men ogsaa rigtigt for disses Velvære i det hele taget, baade i økonomisk og social Retning. Jeg har sagt i Betænkningen, at Øerne finansielt set have været en Byrde for Landet. Dette Udtryk vil den ærede Ordfører ikke lade gælde. Det er dog alligevel rigtigt. Øerne have i 30 Aar været en Byrde for den danske Statskasse. Forholdet er det, at vi i Øjeblikket have omtrent 14 Mill. Kr. til gode derovre, og det Aar for Aar voksende Tilskud er nu naaet op til henved $\frac{3}{4}$ Million Kr. Der er, som jeg har fremhævet i Betænkningen, ikke Spor af Udsigt til, at Forholdet vil